

Ha kutyával szeretnénk vadászni (vadmegállás) --- 2008. április

A kutyák orrának képességei túlmutatnak a képzelet határain. Azonban sokan közülünk vadászataik alkalmával még mindig nem bízzák vadászkutyákra az apróvad felkutatását. Pedig minden vadász elismeri milyen fontos szerepe van a vadász legfőbb „segítőtársára” akár lövés előtt, akár lövés után.

Biztos történt már mindenkivel olyan eset, hogy fácán vadászaton a lába mellől kelt a madár, ilyenkor általában egy kapáslövessel reagálunk meglepetésünkre, az esetek többségében eredménytelenül. Ezért van szükség egy olyan társára, aki ha nem is látja, de a vad szagát érezve jelzi, hogy „készülj fel, itt valamit érzek!” Ezt a jelzést hívjuk mi állás-nak. A kutya (vizslafélék) a vad szagának orrába jutásakor szoborszerűen megmerevedik, egyik lábát felemeli, mintegy félbemaradt lépést mutat. Hogy ezt mi váltja ki a kutyákból, azt még senki nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, találgatás viszont egyre több van, de erről talán majd később.

A vadmegállás tanításához legelső szempont, hogy a kutya ismerje a madarat és annak illatát! Minden alkalmat meg kell ragadni, hogy fiatal vizslánk minél többet találkozhasson madarakkal. Az sem baj, ha legelső alkalmakkor el akarja kapni azokat. Biztos felkelti érdeklődését a madár felrebbenése, menekülése. Az ilyen találkozások után elkezd szag után keresni ezt az érdekes, repülni tudó „játékot”. Ezt használjuk ki mi, amikor a kutya úgymond „rákattan” a madár keresésére.

Mikor látjuk rajta a mindenáron találni akarást, hozzuk olyan helyzetbe, hogy a kutya ne lássa, viszont orrával érezze a rejtőző madár szagát. Vagy vadsűrű helyen, vagy kihelyezett fácánra kerestetünk szembe fújó lágy széllel. A kutyán legyen hosszú póráz, amin vész esetén erős rántással tudjuk visszafogni, ha a madárra akarna ugrani.

Az első gyakorlatok ne legyenek több öt perc keresésnél, hogy hamar sikerélménye legyen a kutyának. Aztán ezt ki lehet nyújtani tetszőleges ideig.

Amint látjuk, hogy kutyánk mozgása a keresése során meglapul, óvatossá válik, tudjuk hogy a madár a közelben van, - a hosszú pórázt erősen tartjuk a kézben, nehogy ráugorjon a fácánra a tanonc – és ahol a legintenzívebb a szag, a kutya „megmerevedik”. Ilyenkor szépen halkan dicsérjük, fogjuk a pórázt és lassan mögé mellé lépünk óvatosan, hogy nehogy megriasszuk a madarat. Dicsérjük, nyugtatjuk, megsimogatjuk óvatosan a tanítványt, majd a mellkasa alatt átnyúlva „kiemeljük” az állásból és néhány méterrel távolabb visszük, ott alaposan megdicsérjük, vele együtt örülünk, simogatjuk. Ha már biztosak vagyunk abban, hogy nem ugrik a madárra, persze sok gyakorlat után, póráz nélkül is megpróbáljuk a gyakorlatot, de én itt is rá szoktam tenni a pórázt, miután megállta a madarat, biztos ami biztos. Sőt a pórázt fogva a fácánt megmozgatom, odébb lököm, hogy a kutya mint a macska, óvatos léptekkel ráközelítsen (utána húzzon) és ismét álljon. Ha az állásban megnyugszik, stabil, kiemelem az állásból.

Ezt aztán addig gyakoroljuk, míg annyira biztosan nem megy, hogyha a vadászaton a kutya akár 100 méterre áll meg egy fácánt a vadász kényelmesen odasétálhat, felkészülhet, és a legjobb pozíciót kiválasztva magának, lövéshez jusson. Fontos, hogy soha ne a kutyával keltetessük fel a madarat, mert ez ok lehet a későbbi fegyelmetlen álláshoz! Tapossuk ki mi a rejtőzködő vadat!

Éles Tibor